

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙ Ο ΣΟΥ ΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστών ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα σ' τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνακόσια δέκα
κι' ὅλα τὰ ἄσπρὰ πέλακα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὄχι τὸ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὸ ἕνα ἡμῶς μῆθη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Αὐγούστου πρώτη κι' εἰκοστή,
Κουβέρτου ἔρασι ἀσφατή.

Χίλια τέσσαρα μετρῶ κι' ἑκατὸν τριάντα,
προμηγνύονται πολλὰ ἄσπρὰ συμβάντα.

**Ἡ Τουρκία δὲν τοῦς θέλει
καὶ φωνάζει κάθους μπέλλι.**

Πάψε τώρα, Ρωμησοῦνη, γιὰ Συντάγματα νὰ λές,
κατ' ὅσῳ εἶσαι κράτος σὲ πολλοὺς ὑποτέλεις.
Δὲν σ' ἀφίνουσι σκορον θέλεις νὰ τὸν βγάλῃς Βουλευτὴ,
καὶ προστάται σου καὶ Τούρκοι σὲ τράβουν ἀπὸ ταῦτι.
Ὡς κι' αὐτῶν τὸν Βενιζέλο τὸ Νουβάν δὲν τὸν θέλει
καὶ φωνάζει κάθους μπέλλι.

Σκόψε πάλι ταπεινὴ σὲ προστάτας καὶ Τουρκιὰ,
προτοῦ κι' ἄλλη ξαναφῆς δυνατὴ καταπρακτιὰ,
βάλε ρήγανη σ' τὸ κύρος τῶν θεσμῶν καὶ σ' τὴν τιμὴ των,
βράζε τῆς ἐλευθερίας σου γιὰ νὰ πίνῃς τὸ ζουμί των,
γίνε τῶν Κερίμ Ἀγάδων, γίνε τοῦ ντουμαζ καπέλι,
κι' ὅ, πὲ κανεὶς καὶ δὲν κανεὶς νὰ ρὲ ἀρνῶν κάθους μπέλλι.

**Στὸ Μαυροβούνη τὸ κλεινὸν
κι' ὁ Φακουλῆς τῶν Ἀθηνῶν.**

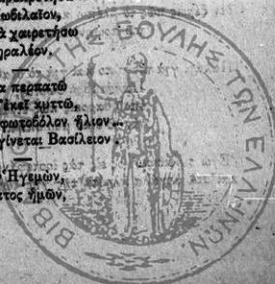
Φ.— Περικλέτο μου γούρονη,
ἔβρισκαμαι σ' τὸ Μαυροβούνη.
Βλέπωντας ἡ Ρωμησοῦνη πὸς πηγαίνω τώρα ν' ἔρτα
ἔπιταξα κι' ἐγὼ σ' τὸ κράτος τῶν καλλίμου τοῦ Νικητῆ,
γιὰ νὰ συγχειρακρηθῶ
τὸ λαμπρὸν Ἰουδαίον,
κι' ἐλαθὸς νὰ χαιρετήσω
Ἡγεμόνα γηραλόν.

Σὰν τὸν χάρα περκαπὸ
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χιρτῶ,
μὰ δὲν βλέπω τῆς Ἀθήνας φορολόγον ἕλιον.
Ἐρεῖς πὸς τὸ Μαυροβούνη γίνεσαι Βασιλεῖον.

Ὁ δὲ πρῶτον Ἡγεμόν,
πὸναί φιλτικὸς ἦμῶν,

Πληρεξούσιοι σου θέλεις νὰ γαινοῦν καὶ Κρητικῶν
πρέπει πρῶτα νὰ ρωτήσης τὸν Ριζάρ καὶ τὸν Σακῆ.
Θέλεις Βουλευτὴ νὰ κάμῃς
κάθε ντόπιό σου φωστήρη;
εἰς τὸ μέλλον, κακομοῖρα,
θὰ ρωτῆς καὶ τὰς Δυνάμεις,
κι' ἂν τολμήσης νὰ τοῦς πῆς, τὸ σὰς νοιάζει, εἰ σὰς μέλει,
πέρνουνε φωτῆ κι' αὐταῖς, καὶ σοῦ λένε κάθους μπέλλι.

Πάψε τώρα, Ρωμησοῦνη, γιὰ Συντάγματα νὰ λές,
κατ' ὅσῳ εἶσαι κράτος σὲ πολλοὺς ὑποτέλεις,
κι' ἄπορῶ πὸς σ' ἐπιτρέπουν νὰ ψηφίσης τὸν Στρατούλη,
τὸν Μπενάκη, τὸν Καζάκη, τὸν Τζεβὲ καὶ τὸν Κατσοῦλη,
κι' ἄπορῶ πὸς καὶ γιὰ τούτους καμμιὰ γότα δὲν σοῦ στέλλει
ὁ Κερίμ Ἀγάς ἐκεῖνος, καὶ δὲν σκοῦζει κάθους μπέλλι.

Βασιλιάς θά γίνη τώρα,
και τού στέλλουν δλοι θώρα.

Χαίρε, λέγω, Μαυροβούνι, γη κατάγρος και στείρα...
νόσου κι' ο Διαδοχός μας με τού στέλλου μας τήν μοίρα.
Στου Κατάρου τὰ νερά
βλέπω ν' ἀγκυροβολούν
Βέλος, Νίκη, και Ψαράς,
και τὰ ζήτω ήρωακόων.

Ἦλθανε νὰ χαιρετήσουν ένα πρόην' Ηγεμόνα
μέ Βασιλική Κορθίνα,
και γὰ τούτη τήν τιμή δέν εἰςβούρει, κασιδιάρη,
κι' ὁ Νικητάς πῶς ἔχαρη.

Και τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων
ὅταν Νικητά γόνου κλίνον
εὐλαβῶς τὸν χαιρετᾷ.

Κι' ὁ Νικητάς δακρυσημένος
σπέρει πρὸς τὸ τρέχον γένος,
πού στιγμή δέν σταματᾷ.

Και με στόμα και με πένα
χαίρω και τήν Μιλίνα,
χαίρω και τὸν Δανηλο,
και τὸν κάνω πρῶτο φίλο.

Βλέπω τοὺς Μαυροβουίνους,
πού τοὺς λέν ἀρμαίνιους,
μὰ δέν μοῦ κτυποῦν' στὸ μάτι.

Και γελῶντας, βρὲ μπύρο,
τοῦ Νικητά τιν σικαίρω
τὸ πτωχότατον Παλάτι.

Περικλέτο, κούτα κούτα
τὸ Παλάτι τοῦ Νικητά,
πῶναι πρῶτο στὰ φτωχά

Τὶ Παλάτι χαμηλό!...
τί Παλάτι!... πῶς γελῶ...
τί Παλάτι!... χαίχαιχά!

Μοῦ λένε, Περικλέτο, πῶς χαρῶσαι δέν πλάνει,
ἐμπρὸς εἰς τὸ ἴδιό μας... μήτε χοροὺ δέν κάνει,
και μήτε κἄν Αὐδάρχας δέν ἐχ' ἰδιαιτέρους
κι' ἰπῶτας καθβαλέρους.

Ἐγὼ συνειδημένος' στὴν δόξαν τὴν αἰθιον
τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος,
δέν ἔξεραι πῶς τὸ βλέπω και τοῦτο τὸ κρατιδιον
τοῦ πρόην' Ηγεμόνος.

Παλάτι γὰ τὸν τόπο και γὰ τὸ θεσθῆναι,
Παλάτι, βρὲ φαρτήν,
ὅπου θάρραι πῶς εἶναι
ὅαν τὸ' δικά μου σπήτι.

Ἐγὼ συνειδημένος εἰς τὰς ἰσοπαράους
και' στὰ μεγάλα πλοῦτη τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,

δέν ἔξεραι πῶς τοὺς βλέπω κι' αὐτοὺς ἔδω τοὺς νάνους,
ὅπου τοὺς ἔδερνε πάντα φτώχεια και τὸν γονέων.

Ἐγὼ δέν κολακεῖω ὅαν ἕνα κι' ἄλλον κολακα,
ἐγὼ συνειδημένος' στὴν γῆν τὴν ἀρβύλακα
δέν εἰμπορῶ νὰ βλέπω τῶς πᾶντας χάλια...
φαντάσου πῶς δέν ἔχουν ἀκόμη Παρλαμέντο,
και λένε τίποτα φτώχεια πῶς τοὺς κτυπᾷ μεγάλη,
πού δέν μποροῦν νὰ κάνουν κανένα φαλιμέντο.

Τὶ κράτος και τί πλάσις
δντως πρωτογενής,
ἔδω καμμία δράσις
και πακτωλὸς κανεῖς.

Τὶ κράτος, πού μοῦ λένε πῶς δανεικὰ δέν πέρνει...
Βασιλεῖον τοῦτοδ' ἔμορπει νὰ τὸ τιμᾷ,
φαντάσου, Περικλέτο, τί προστυχιά τοὺς ἔδερνε,
πού εἰσθναῖς ἀλέγχους δέν ἔχουν ὅαν κι' ἐμᾶς.

Ἄποια χυδαῖότης
και προσυχάντια πρώτης.
Κράτος χωρὶς ἀλέγχους και δίχως φαλιμέντα
δέν εἶναι γὰ κούδεντα.

Πῶσαι, φωνάζω πάλι, πατρίδα μου μουφλοζῶ,
πού κάνεις φαλιμέντα με λογική και γνώσι,
κι' ἐν τούτοις ἐκτιμᾶσαι κι' ἐμπρὸς σου στίκουν σοῦσαι
μὲ τὸν παρα' στὸ χέρι κεφαλαποχαι τῶσαι.

Πῶσαι, πατρίς Ἑλλάς,
τρέ γιοταγὰ κοιλιάς,
οὐ φηφτυτοῦ κούρα, τοῦ πλοῦτου, τῆς χλιδῆς,
ὅπου κι' ἀλέγχους ἔξενε κατάρθωσαι νὰ ἔθῃς.

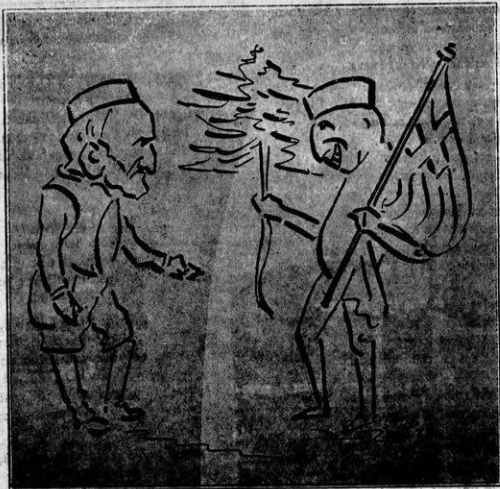
Πῶσαι, πατρίς Ἑλλάς μου, πούχεις μεγάλα χάλια,
μὰ δρας ἐθγενεικὰ,
κι' ἔλοι μπροστά σου τρέχουν με τόσα παρακάλια
νὰ πάρης δανεικὰ.

Πῶσαι, πατρίς, πῶς σὲ κοροῖ κἄθ' ἐθγενεικῆς χέρεις,
και ὅαν σὲ θίνουνα λεπτὰ
οὐ μάλις στρέφεις πρὸς αὐτά,
και μάλις καταδέχουσαι με ζέρι νὰ τὰ πάρης.

Πῶσαι, πατρίς, Ἀνατολῆς και Δύσεως καμῆρι,
πού τόσαι φίλοι σου θαρροῦν ἐπὶ τοὺς κάνεις χάρει
νὰ πάρης ἀπ' αὐτοὺς λεπτὰ, και τέρχουν γὰ τιμὴ τῶν
ὅπου τὴν σκέπην νὰ τὰ τρέψι κλεινῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἐδῶ κανεῖς δέν φαίνεται πολιτισμός ἐν γένει,
μήτε τῆς Κυβερνήσεως ἀφῆμαρ δέν θυαίνει,
μήτε Πανεπιστήμιο κανένα θ' ἀντικρύσει,
μήτε Παναγιωτόπουλο γὰ τὰς ἐκκαθάρσεις.

Πολιτισμός κανένας... ἀνθρώποι τοῦ βουνοῦ
μ' ἀρματωσαῖς γεράτοι χωρὶς λογάδα νοῦ.
Δὲν ἔρουν ἀπὸ λόγια κι' ἀπὸ ρητορική,
μήτε μεταναστεύουν εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Χωρίς καμιά σοφία,
χωρίς Ρωμίων προσόντα,
ζούν με κτηνοτροφία
κι' εξάγουν προϊόντα.

Ποτέ δὲν συλλαμβάνουν κανένα μέγα σχέδιον
καθὸς αὐτά, ποὺ τρέφουν τὴν νέα Ρωμηόσση,
καὶ συνορεύουν μόνον μὲ τὸ Κοσσυφοπέδιον,
καὶ μὲ τὴν Δαλματία καὶ τὴν Ἐρζεγοβίνη.

Ἡ μικρὰ τῶν ἡ πατρὶς ἦταν ἑστὸς Τούρκους σκλάβοι
σὲ παρφυχημένους χρόνους,
κι' ἔχουνε κι' αὐτοὶ προγόνους,
τὸν μεγάλο Δανιὴλ καὶ τὸν Πέτροβιτς τὸν Σάββα,
καὶ τὸν Πέτροβιτς τὸν πρῶτο καὶ τὸν Πέτροβιτς τὸν ἄλλο,
ποὺ καὶ ρέλο τροβαδούρου λὲν πῶς ἔπαιζε μεγάλο.

Πέτροβιτς καὶ Πέτροι μόνον
ἐκυβέρνησαν πρὸ χρόνων
εἰς τὴν χώραν τὴν πατρίδῃ.

Συνεκλόνισαν τοὺς Αἰμούς
καὶ σ' αἵματηροὺς πολέμους
εὐκόλα δὲν πῆραν πόδι.

Δανιὴλ ὁ πρῶτος ἦτο πρῶτος πρῶτος Ἡγεμὸν,
τὸν ἐδόξασε μεγάλως τὸν ἀρμάτων ἡ σπουδή,
τοιοῦτο δὲ τὸν διεδέχθη μὲ περισσοῖαν τιμῶν
ὁ Νικόλαος ὁ πρῶτος, ὁ Νικήτας δηλαδὴ,
ὄβρινος ἐπιτελοῦμεν τὸ λαμπρὸν Ἰωβιδαίον
μὲ πομπὰς καὶ πανηγύρεις ἀναξίας Βασιλείων.

Ἐχουνε κι' αὐτοὶ προγόνους ἔργων ἀξιοθαυμάσιων,
ποὺ τοὺς ἔχει στέφ' ἡ Νίκη,

μὰ σὺν ἀξέστοι κι' ἄγροικοὶ
δὲν σκαρόνουν ἐπικλήσεις καθὲ τόσο στὰς οἰκίας τῶν.

Μεγάλους τὸν Νικήτα κι' ἐπιχαίρου' στὴ χαρὰ του,
μὰ δὲν ἔβρισκω' στὴν Κετίγη καφενὲ τοῦ Ζαχαράτου,
καὶ σκασιμένος λέγω τότε:
ἀδελφοὶ Μαυροβουνιώται,
πῶς Βασιλεῖον θὰ γίνῃ μὲ ταυτ' Ἡγεμονεία,
ποὺ δὲν ἔχει καφνεταί;

Παρὰ τὰς ὄχθας τὰς ξηρὰς τοῦ ποταμοῦ τοῦ Τσέτα
καθίξω μελαγχολικὸς καὶ σκέπτομαι, μαζέτα,
τί δῆλο τοὺς κἀπνισαὶ καὶ θέλουνε κι' ἔκεινοι
καλὰ καὶ σώνει τώρα
Βασιλεῖον νὰ γίνῃ
καὶ τοῦτ' ἡ Τσερναγόρα.

Παρὰ τὰς ὄχθας σταματῶ τοῦ ποταμοῦ Μοράνα,
καὶ σκέπτομαι, δὲ βλάκα,
πῶς ἔχει τόλμην νὰ ζητῇ κορῶνα Βασιλέως
ἓνας μικρὸς ξερότοπος χωρὶς Ἑλλάδος κλέος.

Παρὰ τὰς ὄχθας σταματῶ τοῦ ποταμοῦ Ρίεκα
καὶ λέω γιὰ τὴν δέσποινα τοῦ φτωχοκαλατῆροῦ
πῶς θὰ γενῇ Βασιλισσα νοικοκυρὰ γυναίκα,
ποὺ λένε πῶς σ' οὐραβίσει' στὴ λάτερα τοῦ σπητιοῦ;

Τὸν Ἡγεμόνα, Περικλῆ, κι' ἀπὸ κοντὰ τὸν εἶδα
καὶ τὴν Ἡγεμονίδα,
ἔμωσ ἐντύπωσα καμμὰ δὲν μοῦκανε κανένα,
μοῦ φάνηκαν σὺν τοὺς Ἰγκῶς, τοὺς παλαιοὺς ποιμένας.

Μήτε γαλαξοαἵματοι δὲν εἶναι, τραγογένη,
κι' ὁ τίτλος ὁ Βασιλικὸς σὲ τοῦτους δὲν πηγαίνει,

και τον Νικητα βλέποντας και την γρηά του Λάκαινα,
 δίχως καθέλου να ντραπηξ
 άμέσως σοδρκεται να τής
 έκτεινον γέρο-Νικολη κι έκτεινη Νικολάκινα.

"Από σβή κι από ράτσα καθώς άλλους δέν τους βρήκα...
 βλέπω και την Πωδρωϊκά,
 μα μέσ'σ'άλλα διακρίνω,
 Περικλέτο μου, κι έκτεινο
 το περίφημο Δουλοϊστο.

Είς αυτό το Μοντενέγρο
 άνθρωπο δέν βρήκ'άλλεγο,
 ποδ να μ'έρωτηση κάπως και γιά τή δική μας γή
 και ποδς βγήκε και δέν βγήκε σ'τής Διπλής την έκλογή.

Τι προμένεις, αδελφέ μου,
 από μέρος σάν κι'αυτό,
 όπου δέν χρωστά λαφτό
 κι άνδρακ τρέφει το πολέμου.

"Τι προμένεις από τούτους τοδς αγροίκους, τοδς ασάφους,
 τοδς άπλοδς, τοδς κτηνατρόφους;

Τι προμένεις από τούτους, ποδ δέν έχουν καρπέ;

Τι προμένεις από τούτους, Περικλή τόν Αθηναϊών;
 προστυχά και τών γονέων.

Είς τον Νικητα τόν Ήγεμόνα, που Βασιλέως βάζει κορώνα.

Βαστώντας κλένο πούκου σ'τόνα χέρι
 και σ'τάλλο μαή σημαία γαλανή,
 θεαμαξ ή Ρωμηοσούνη σέ συχαίρει
 και σέ τόν Βασιλέα προσκυίνει.

"Από πολλας μουντζούρας έκλογών
 το δόλο το Ρωμαϊκό βγαλμένο
 κι από πολλας τραχάλιας κουρασμένο
 προσφέρεται σ'τόν Θρόνο σου σφριγών.

"Επαυξ καθώς πάντοτε τόν ρόλο του,
 και τώρ άπηλλαγμένον κάθε πάνευ
 στέλλει σ'το Μαυροβούνι και τόν στέλο του,
 στέλλει και τόν διάβοχο τού Θρόνου.

"Ίσως κι'ό Βασιλέας μας έδω πέρα
 ναρχόταν γιά τμή περισσοτέρα,
 μα πήρε τής Κυκλάδς μας παγάνα
 και τώρα γιά τήν Άνδρο βάζει πλώρη,
 και τρέχει καθεμία παραμένια
 κι άνθουσορν τής Άνδρου βρακοφόροι.

Τα νέα μας τα σύμβολα γιά δόρα
 τα φέρνω σ'τη φτωγή τήν Τσερναγόρα,
 και βάλε τα στολιδρα σ'την κορώνα σου
 κι έδω σ'την αγορά μαή τήν κοκκάνα σου.

Δέξου προσήσεις, Βασιλέα τών Μελανών Όρειών,
 κι έκ μέρος τής ένδξου γής Πρωτοπαργών μοιραϊών,

δέξου προσήσεις, Ρήγα,
 κι αϊώνων μόνχους τρύκα.

Σε χαίρω, τών Μελανών Όρειών άετι,
 Νικητα περσιότι,
 σέ χαίρω, τών Μελανών Όρειών λεονάρι,
 κι'ή Ρωμηοσούνη μούσιος τοδ πούκου το κλωνάρι,
 και Ράλλαρων χρυσόξανθον και Κόντε Κερκυραϊον
 τοδς έχει κάνει Βασιλείς τών Μελανών Όρειών.

Κι'αν σέ θαυμάζουε χαϊοι,
 έγω δέν θέλω σέσι,
 μα Βασιλέα μπουρζοσι,
 ποδχει σπαθιά σ'τη μέση.

Χαίρε, Ρήγα Κηλειυά,
 αν κι'ό Φασουλής ποτ
 δέν θαυμάζω Βασιλέα,
 ποδ σάν βέλλε και τι
 με σ'την πάλα το ζυει,
 σ'δχι μένο μα τόν δισκο.

Δέν μ'άρσκει δέν μ'άρσκει Βασιλέα; Μαυροβουινάτης,
 ποδχει τήν άνοσια
 να περνά σάν στρατιάτης,
 και να γίνεται θυσία.

Κι'εταν πέρασεσ προ χρόνων
 έκ τής γής τών Παρθενιανών,
 ποδ καθόνας άναξή,
 έπανε δικαίως τότε
 φηφτυτο μας Κηφισοσούται;
 κελ ποδ μπουρζοσι!

Νικητα πολιτίσο,
 γιατ είναι και ντροπή σου
 μέσο σέ μαή κατάστασι πρωτογενή να μένης,
 άνω λυσοσ πολιτίμοδ παντου τής άκούμενης.

Μήν είσαι ντι άρχαϊκός
 και πάλις μήν κρατις-
 μου λένε και δραματικός
 πός είσαι ποιητής.

Κι'αν έχωσ γράφα δράματα, Νικητ' αγαπητέ,
 άγνωστα και γνωστά,
 δός τα σ'την Νέα τή Σκηνή και σ'το Βασιτε
 να πάρης ποσοτά.

Εδού το Μαυροβούνιον... ήχρον δρμάτων ήχο...
 άς λάμπη σ'την κορώνα σου τμή κι'εδαμονία,
 και το τρελλό Ρωμαϊκό, ποδ πάει με τήν τήχη,
 μπορεί κι'από Βασιλείο να γίν Ήγεμονία.

"Έτα τόν προσήφησηα τόν νέον Βασιλέα,
 και μετ'άλλων έρχομαι, και κλά νυστά έα.